

ΤΑ ΚΑΤΑΠΗΚΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΑΦΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΙΟΣ ήταν άραγε ο πρωτότυπος αυτός άνθρωπος, ο οποίος εμφανιζότανε στο δρόμο με τέτοιο καιρό, και μάλιστα με ψηλό καπέλλο; Φορούσε ένα πανοφθόρι περασμένης μόδας. Κάθε φορά που περνούσε κάτω από ένα φανάρι, φαινόταν τ' ισχυρό πηρούνι του που το περιέβαλλε ένα ψηλό μεταξωτό περιλαίμιο, όμοιο με ζείνα που φορούσαν άλλοτε ο λόρδος Μπάινον κι' ο Λουαρζίνος.

Ένας προσεκτικός παρατηρητής δεν θα δυσκολευόταν ν' αναγνωρίσει πως ο άνθρωπος αυτός θα ήταν κανένα σοφός. Συγγρόνος θ' άπορούσε πως ένας σοφός άπορούσε να περιπλανηθή τέτοια ώρα σε μιιά συνοικία ληστών και δολοφόνων, χωρίς να χάνη ούτε το ύψος της σοβαράς αξιοπρεπείας του, ούτε και την ψυχραιμία του όταν καμιά κινή γυνάικα ή μεθυσμένη ξενόγης έπεφταν έπάνω του. 'Ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος περπατούσε ήσυχος κι' αδιάφορος...

Σε λίγο μπήκε στην κακοημεμένη οδόν Μπύον και σταμάτησε μπρός σ' ένα σπίτι, τού οποίου ή πόρτα φωτιζόταν από ένα κόκκινο φανάρι.

Πάνω στο κόκκινο φανάρι ήταν γραμμένη με μαύρα γράμματα ή επιγραφή τού καταστήματος: «Η Φωλιά τών Τίγγρων». 'Όστόσο, ούτε ή επιγραφή αυτή, που δεν είχε τίποτε τ' ένθαρρυντικό, δεν έκανε τόν σοφό μας να δειλιάση. Άνοιξε ήσυχα-ήσυχα την πόρτα και μπήκε μέσα.

Η «Φωλιά τών Τίγγρων» ήταν ένα άπορροιστικό καταγώγιο, με λίγα ξύλινα τραπέζια, μ' έναν βρούμερο πάγκο και με κορροιστημένους κι' άταίσιους πελάτες.

Η συνοικία εκείνη ήταν γεμάτη από τέτοια καταγώγια, στα όποια έσύχναζαν οι άπαισιότεροι τύποι τού ύποκόμιου τού Λονδίνου. Μά ή «Φωλιά τών Τίγγρων» ήταν τ' πιο κακοήγαστο άπ' όλα αυτά τ' άπορροιστικά. Την τάξη αυτή την άποτελούν οι πρώην βαρυσκόντες που έχουν άπορροισθεί και που σχηματίζουν ιδιαίτερη σειρά, επειδή τ' έγγληματα που διέπραξαν είναι τόσο φρικώδη ώστε προκαλούν την άνατριχίλα και άπτων άόμοι των κακοήγων.

Οι δολοφόνοι λοιπόν που βρισκότουσαν τή νύχτα αυτή στη «Φωλιά τών Τίγγρων», έμοιαζαν, με τις παρόμοιες μορφές των, μάλλον με νυχτερινά φαντάσματα, παρά με ανθρώπινα όντα. Στο μετώπο τους διάβαζε κανείς καθαρά τ' έγγληματικό παρελθόν τους...

Ο ιδιοκτήτης τής «Φωλιάς τών Τίγγρων» στεκόταν πίσω από τόν πάγκο του. Ήταν ένας άνθρωπος ψηλός, άδύνατος, με κοκκινόξανθα μαλλιά με πρόσωπο οχρό, γεμάτο κοκκινάδια, με μετερό πηρούνι... Γενικά, τ' κεφάλι του έμοιαζε με κεφάλι τίγγρω.

Μόλις μπήκε μέσα ο «σοφός», όλοι οι πελάτες τού καταγώγιου άλληλοτυπάζτηκαν με ύψος ύποκριας. Μά ο άνθρωπος με την όμπρέλλα και με τ' ψηλό καπέλλο πλησίασε τόν καταστηματούρχη με σταθερό βήμα. Τόν χαϊρέτησε εύγενικάτα και τού είπε κάτι με χαμηλή φωνή... 'Ο ιδιοκτήτης τής ταβέρνας άνοιξε τότε μιιά μικρή πόρτα κι' έβαλε τόν ξένο να περάση σ' ένα μικρό δωμάτιο, άμυδρά φωτισμένο.

— Περιμένετε μιιά στιγμή εδώ! τού είπε. Μπρού να σάς σερβίρω τίποτα;

Ο ξένος έβγαλε τόν ποτηριών του και, χωρίς ν' άφήση τήν όμμοδυσίαση σημάδην, κι' έφυγαν. Τού φώναξαν όμως από τήν πόρτα:

— Η σειρά μας τώρα, Μπαρμπόνε! Θά μās τ' πληρώσης!... 'Όταν τήν άλλη Κυριακή ή Μπαρμπόνε παρουσιάστηκε στα γράφια τής Έταφείας για να πάρη τήν άσφάλεια τού Τόμιο, ή ύπάλληλος τόν κάτταξε ειρωνικά και τού είπε:

— Δεν όφείλουμε να σάς δώσουμε ούτε ένα μονόλεφτο.

— Και γιατί; άγρίοιτε ή Μπαρμπόνε.

— Ούτε ένα μονόλεφτο. Ξέρετε τούς όρους τού συμβολαίου μας... Κάνατε όμως τ' οσάδια να τούς παραβήτε... Έτεμαχίσατε τ' όσο και προσέφερετε μιστάκια στους καλύτεμένους σας... Έπομένως...

Ο Μπαρμπόνε τ' είχε χάσει και δεν άκουγε πια τ' λόγια του. Άλλάξε όια τ' χρώματα, χτύπησε τή γροθιά του, έβρισε, φώναξε και τέλος έσκυψε τ' κεφάλι κι' έφυγε σάν βρεγμένη γάτα.

— Μου τήν κατάφεραν! όμολόγησε με πίκρα. Άς είνε... Μου κόστισε ακριβά αυτό τ' παιχνίδι, μά τι να γίνη; Τά καλά παιχνίδια άκριβολήγουνάτα... Κι' αυτό που έπαξα στους Τσεκίιν θ' άπομείνη άξέγραστο!...

Και γύρισε στο σπίτι του σάν άνθρωπος που ξεπλήρωσε ένα μεγάλο χρέος.

πρόελα από τ' χέρια του, έδωσε στον καταστηματούρχη ένα χρυσό νόμισμα.

— Φέρε μου ένα μπουκάλι κρασί, τού είπε, και στείλε μου εκείνον που ζήτησα.

— Σε λίγη ώρα θα είνε εδώ! τού άποκρίθηκε ή καταστηματούρχης. Πρέπει όμως να τόν προσέχετε... Έχω άρκετές σκοτούρες με τή άστυνομία... Δεν θέλω να γίνη άλλο φουκο στο μαγαζί μου...

— Έννοια σου! είπε με άτάραχη φωνή ο «σοφός». Δεν βλέπω για ποιό λόγο ο άνθρωπος αυτός να θέλη τ' κακό μου...

— Είνε σίγουρα τρελλός! φημίωσε ή καταστηματούρχης για τόν «σοφό», έπιστρέφοντας στον πάγκο του.

Τήν ίδια στιγμή όλοι σχεδόν οι πελάτες σηκώθηκαν όρθιοι, έτρεξαν στον πάγκο και ρώτησαν με περιέργεια τόν ιδιοκτήτη:

— Ποιός είνε αυτός; Κανένας άπνοικιάς, μεταφρασμένος βέβαια...

— Μην άνησυχείτε... τούς άπάντησε εκείνος. Είνε κάποιος που θέλει να κάνει μιιά δουλειά με κάποιον από σάς... Έμένα, Βαρνάβα Κράν, ζητάει ο άνθρωπος αυτός!

— Έμένα;

Ο άνθρωπος που είπε τή λέξη αυτή, με φοβισμένη φωνή, θα ήταν άλλοτε έξαφρητικά φοιματός, γιατί κάτω από τ' άζάναρτα και κορροιστημένα ρούχα του διεγράφετο ένα σώμα άθλητικό, με άσπαλένιους μύς. Μά τ' πρόσολο του είχε τή χαρακτηριστική εκείνη όζρότητα, τήν όποια δίνει μονάχα τ' μολυσμένο περιβάλλον τής φιλιάς. Και τ' τρομαγμένο βλέμμα του, μολονότι ζοηρό, ήταν βλέμμα φιλιασμένου που φροβάται όλους τούς ανθρώπους...

— Ελα μέσα! τού είπε ή καταστηματούρχης. Μου φαίνεται πως θ' άκερδίσεις άρκετά χρήματα σήμερα... Τό που σου όωος, μη «χαλάσεις» τόν πελάτη! που θ' ά σου συστήσω... Άηλαδή, μπορείς να τόν κάνης ό,τι θέλεις — μου είνε άδιάφορο! — μά όχι μέσα στο μαγαζί μου, γιατί δεν θέλω ναχο φασαρίες με τήν άστυνομία.

Κι' ή καταστηματούρχης πήγε από ένα ντουλάκι ένα μπουκάλι σπονσιόμνω τ' καθάριας με τήν ποδιά του, πήρε και δυό ποτηρία και πέρασε στο ίσοιάντρο δωμάτιο, άκοιλοδομήμενος από τόν Κράν. Έβαλε τ' μπουκάλι και τ' ποτηρία στο τραπέζι μπρός στον παράδοσο πελάτη, και ύστερα είπε, δείχνοντας τόν Βαρνάβα, που είχε σθεθεί στην πόρτα:

— Νάτος!

— Εύχαριστώ πολύ, άποκρίθηκε ή «σοφός», βάζοντας τ' γυαλιά του. Και τώρα σέ παρακαλώ να μ' άφήσης μόνο μ' αυτό τόν κόριο... Κάθισε, σέ παρακαλώ, άγαπητέ μου φίλε — συνέχισε ο σοφός, άποτεινόμενος στον πελάτη τής «Φωλιάς τών Τίγγρων». Είσαι ή Βαρνάβας Κράν, δεν είνε έτσι;

— Πώς τ' ξέρεις τ' όνομά μου; ρώτησε ή όγγληματίας με ύπόωρη φωνή.

— Μου τ' είπατε στη φιλιά... Δεν είσαι σ' ήν βγήκες από τ'εσέρων έβδομάδιον από τή φιλιά τού Νούγκζάντ;... Πέρασεσ έκει έξη χρόνια, αν δεν άπατάμαι...

— Ο διάβολος να με πάρη αν δεν σέ πνίξω με τ' δόντια μου! Η μού τ' ξαναθυμίζεις αυτά!... φώναξε ή Βαρνάβας και όμησε κάτω τού «σοφού».

Τά χέρια του άπλώθηκαν, όμοια με γαμψά νύχια τίγγρω, σάν να ήθελαν ν' άρπάξουν τόν λαϊκό τού «σοφού» και να τόν σφίξουν... Μά ο άγνωστος με τ' ψηλό καπέλλο, που δεν τ' είχε βγάλει από τ' κεφάλι του, έξακολοθώσε να κάθεται ήσυχος. Η μόνη χειρονομία που έκανε, ήταν να πάρη τήν όμπρέλλα του και να τή άκοιποήσει στα γόνατά του. Συγγρόνος τ' βλέμματά του καρφώθηκαν, σταθερά και άτάραχα, στα μάτια τού έγγληματία... Ο Κράν άναγκάστηκε να χαμηλώση τ' βλέμματά του μπρός στη μαθητική λάμψη τών ματιών τού άγνώστου. Ο άγριόάνθρωπος εκείνος κατάλαβε άόριστα πως είχε μπροστά του έναν άνθρωπο ισχυρότερο του.

— Δεν είνε άνάγκη, Βαρνάβα, να θυμώεις επειδή σου ξαναθυμίζω τ'επερασμένα — συνέχισεν ή μυστηριώδης έπισκέπτης τής «Φωλιάς τών Τίγγρων». Έγώ ήρθα να σου προτείνω μιιά δουλειά που έχει μεγάλη σχέση με τήν παραμονή σου στο Νούγκζάντ... Μά γιατί δεν κάθεται; Κάτσε, άγαπητέ μου φίλε, κι' έπίτρεψε μου να σου προσέφερω ένα ποτήρι κρασί... Είνε από τ' καλό κρασί...

Ο τόνος τής φωνής τού άγνώστου ήταν τόσο ήσυχος, ώστε ή Βαρνάβας έπαυσε πια να φροβάται και να δυσπισπ. Έκαστε σέ μιιά καρέκλα, άντίκρυ στον ξένο, και άδειασε μονορούφι τ' πρώτο ποτήρι κρασί που τού προσέφερες εκείνος.

— Νά μου έπαρέψης τώρα, έξακολούθησε ή ξένος, να σου συστηθώ μόνοσ μου. Είμαι ή γιατρός Γκιουλίνερ Πέρινς. Είμαι ειδικός χειρουργός. Με άσασχολεί όμως ιδιαίτερος ή μελέτη τού καρδιακού συστήματος. Ίσως να έχης άκούσει ποτέ να λένε ότι κανείς μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να κάνει έγγειρηση στην καρδιά.

(Ακολουθεί).

